

[Hanne Severinsen]

For det andet ville skolerne også stivne, hvis ikke der kom tilgang af nye lærere, og det er i øvrigt i parentes bemærket et problem, vi kommer til at drøfte i de kommende år: hvordan får vi skaffet nye stillinger, når der allerede er så mange ansatte, og hvordan sikrer vi, at vi måske får flere halvdagsstillinger og kombinationsstillinger og deltidspension for dem, der er ansat på nuværende tidspunkt? Men det er en anden historie.

For det tredje ville mange landsdele miste et vigtigt uddannelses tilbud, og man ville slå en masse velfungerende uddannelsesmiljøer i stykker. Sidst, men ikke mindst, er det vigtigt, at vi ikke skal begynde helt forfra, når vi igen om 10–20 år skal til at uddanne lærere i takt med, at de nuværende begynder at gå på pension.

Men herudover må vi også fremhæve, at læreruddannelsen er en glimrende pædagogisk uddannelse, der ganske sikkert vil kunne finde anvendelse mange steder både i det private erhvervsliv og i fritidssektoren. Der skal jo formidles viden overalt i vores samfund. Vi lever på tærskler til informations-samfundet. Et linjefag som datalære vil givetvis kvalificere til mange informations- og efteruddannelsesopgaver, og den øgede fritid vil også forstærke behovet for f.eks. sådan noget som musikudøvelse, og derfor vil der givetvis blive brug for mange musiklærere. Den øgede rejselyst vil øge efterspørgslen efter turistinformationsvirksomhed, og det er jo også en pædagogisk opgave.

Lovforslaget indeholder også nogle rent administrative forenklinger, som jeg ikke nærmere skal kommentere; det ligger jo i forlængelse af regeringens almindelige bestræbelser for forenkling og decentralisering.

Jeg kan på venstres vegne anbefale forslaget til hurtig behandling.

Ebba Strange (SF):

Så skal jeg da komme og dryppe lidt malt i ministerens frydebæger og sige, at vi fra SFs side ikke kan love nogen velvillig eller hurtig behandling af dette lovforslag.

Det skyldes ikke, at der ikke kunne være god grund til at revidere den nugældende læreruddannelseslov. Den er som bekendt fra 1966, og det er mange år for en lov, som gerne skulle være i kontakt med tiden og samfundsudviklingen. Men det skyldes den må-

de, ministeren har gjort dette her på. Når man skal i gang med at revidere en lov, der berører så mange mennesker i dette land – faktisk alle, for de allerfleste mennesker har deres børn gående i folkeskolen – måtte man i det mindste kræve, at forarbejdet til loven var mere grundigt, at det bestod i, at man havde indsamlet en række erfaringer med den gamle lov og sammenlignet disse erfaringer med de krav, folkeskoleloven fra 1966 stiller til læreruddannelsen, og den virkelighed, som skolen og vores børn befinder sig i i dag. Forarbejdet burde også have omfattet en bred folkelig debat, når det er en lovændring, der vedrører så mange, som denne her gør. Men det er tilsyneladende ikke undervisningsministerens stil. Han tror åbenbart, at han alene ved, hvad der gavner den danske folkeskole og de danske børn.

Hvad er det så for ændringer, der foreslås? Lad mig straks sige, at det eneste af forslagene, vi fra SF kan støtte, er det, der indebærer, at vi kan bevare de små seminarier og alligevel få et rimeligt udbud af linjefag. Ellers finder vi nærmest ændringerne rystende. Mest rystende er det, at læreruddannelsens indhold nu også skal privatiseres. Det er en underminering af selve uddannelsens mulighed for at skabe helhed og sammenhæng omkring det, som folkeskolen står for: omsorgen for alle børn og det, der er væsentligt i folkeskoleloven, nemlig samarbejde og hensyntagen til den enkelte. Men jeg kan forstå på noget, jeg har modtaget i dag, at undervisningsministeren nu også vil have lavet formålet med folkeskolen om, og så kan det selvfølgelig godt være, tingene kommer til at hænge sammen alligevel – i hvert fald i ministerens forestillinger.

Hvis der indføres fag af hensyn til private erhvervsvirksomheder, vil den særlige form for pædagogik, som det forudsætter, uvægerlig smitte af og svække den forankring i folkeskolen, som i dag er seminariernes særkende; og folkeskolen har ikke brug for den svækkelse – tværtimod. Vi har i forvejen en bred læreruddannelse, der omfatter alle børn fra 6 til 16 år. Det er usædvanligt i europæisk sammenhæng, og det er den, jeg mener det er vigtigt at bevare og forbedre.

Ministeren vil oven i købet afskaffe seminarierådet, styrke direktoratsstyringen og for fremtiden selv fastsætte optagelsesbetingelserne. Værsgo, det er venstres politik for fol-